

EN NY TURISTRUTE TIL STUGUDAL

AV LEIF STUEDAHL

Mellem Rørosbanens stasjoner og Stugudal benytter turistene følgende to ruter:

- 1) Den rute som går fra Reitan stasjon og passerer Riasten,
- 2) Ruten fra Røros eller Jensvoll om Aursundsjø og Storelvvoll.

Men merkelig nok er turistene ikke opmerksomme på en tredje.

Denne rute går fra Jensås stoppested, passerer Holtsjøen og går op passet mellom Holtsjø- og Kjøliskarvene.

Holtsjøruten er omtrent like lang som Riastruten (o: ca. tre mil). Hvis der er nogen merkbar forskjell mellom dem, så er Holtsjøruten den korteste. Til gjengeld fører denne rute høiere tilværs. Det høieste punkt på Riastruten ligger ca. 900 m. over havet, mens det tilsvarende tall for Holtsjøruten er ca. 1140.

De økede legemlige anstrengelser som følger av dette forhold, opveies av fornøielsen av å ferdes i Holtsjørutens «veiløse» høifjellsterreng.

Mens både Riast- og Aursundruten byr turisten en hård kjørevei å traske etter minst $\frac{3}{4}$ av ruten, er nemlig Holtsjøruten fullstendig veiløs. I det hele tatt er det fjellterreng som denne rute gjennomskjærer et slikt stykke uberørt høifjellsvidde som så mange turister setter pris på.

Selvom Holtsjøruten er veiløs og ennå uopvardet, bør den derfor ikke virke avskrekkende på nogen turist.

Terrenget er nemlig oversiktlig og greit. Selv i regnvær er der ikke vanskeligheter med å finne frem for den som bruker kart og kompass.

Et par vink om ruten kan dog være på sin plass ennå mens den er uopvardet.

Ruten begynner så å si med stasjonsbygningen på Jensås og følger den sti som fra denne fører rett opp i skogen mellom Store og Lille Rena. Til å begynne med er stien tydelig og bred, men etterhvert som Rensjøen kommer nærmere, forsvinner den.

Samtidig blir skogn borte, så noen sti er ikke lenger påkrevet i det oversiktlige fjellterreng som åpner seg foran en.

Langs nordvestsiden av Rensjøen går en sti, som fører frem til noen slåttebuer. Men man bør ikke følge den. Det er nemlig fordelaktigere å legge ruten sønnenom sjøen, da terrenget er lettere der enn på nordsiden. — Isåfall må Store Rena passeres. Denne bekk volder i almindelighet ikke meget besvær, men hvis det er ønskelig, kan vel dambygningen oppe ved sjøen benyttes som bro.

Når man er kommet opp på høidene ved Rensjøen, så Holtsjø- og Kjøliskarvene sees, bør man straks merke sig passet mellom dem. Har man fått øie på det, er det ingen andre vanskeligheter med selve ruten. I dette passet flyter nemlig Øvre-Holta, som ruten følger til dens utspring oppe på høidedraget av fjellmassivet.

Går man så i retning mot dette passet, støter man på Tverådalen. Ved her å holde litt opp langs Tveråene, kan de leie myrene i dalen helt omgås.

I den dalsenkning hvorigjennem Øvre-Holta flyter, la oss kalle den Øvre-Holtdalen, ligger ruten hele tiden på høire, søndre, side av de bekker som rinner langs dalen.

Når man på andre siden av høidedraget runder nedenunder Rypkleppen, ser man Skarsfjellene stikke opp i det fjerne.

Såsnart man har fått øie på dem, legges ruten i retning på den nordligste av dem.

Efter å ha passert Grøna og den opstakede vintervei mellom Løvøen i Tydalen og Kjøli grube, vil man oppe på skaffet av

Grønvola møte på en sterk sti. Det er fotstien mellom Kjøli grube og Stugudalen.

Man bør merke sig at denne sti skjæres av en setervei til den nordligste del av Stugudalen, mens ruten går til den sydligste del, til gården Stugudal. — —

Det som gjør Holtsjøruten så tiltrekkende, er dens opdeling i interessante, sterkt adskilte partier.

På Riastruten derimot glir alle partiene umerkelig over i

Holtsjøen

hinannen. Dette er derfor også en av årsakene til at denne rute så lett føles langtekkelig og ensformig.

Sterkest virker denne for Holtsjøruten så karakteristiske plutselige «opdukning» av nye partier, når man kommer op på høidedraget i Øvre-Holtdalen.

Uten generende stigning, men jevnt og sikkert bærer det oppover langs den brusende Øvre-Holta.

Når man kommer langt nok opp mot høidedraget, øiner man noget som ser ut til å være den høieste fjellrygg, og man er uvilkarlig spent på å se hvad der er på den annen side av fjellet.

Efter å være narret gjentagende av endel foranliggende og lavere fjellrygger, står man endelig på den siste og høieste og ser plutselig utover mot et helt nytt landskap.

Billedet dannes av vennlige bjerkelier, blinkende vann og blånende snefjell. Til dette føier sig de fredelige setrer med gulgrønne voller omkring, som ligger gruppert rundt Riasten, den store blågrønne vannflate man har rett frem og langt nedfor sig.

Efter å ha gått flere timer i ensomme, folketomme trakter forhøier synet av disse setrer gleden fremkalt av det ellers så vakre billede.

Ferdig med synet av denne innbydende utsikt, tar man fatt på neste del av ruten, opkvikket som var det en start for en helt ny tur.

Noget lignende inntreffer på Lichvola. Med ett velter Stugdalsfjellene frem med Stugusjøen hvilende fredfullt ved foten.

Slike overraskelser gjør Holtsjøruten særlig tillokkende og bryter den ensformighet som gjerne følger med vandringen over en høifjellsvidde.

Som nevnt fører Holtsjøruten høiere tilværs. Den hermed følgende økede legemlige anstrengelse opveies av fornøielsen ved å ferdes i det «uberørte» høifjellsterreng og av spenningen og interessen som vedlikeholdes av de stadig vekslende partier.

Tilslutt skal bare nevnes at iberegnet nødvendig hvil skal Holtsjøruten kunne gåes på 8—9 timer av en gjennomsnittlig dyktig fotgjenger.

Leif Stuedahl.